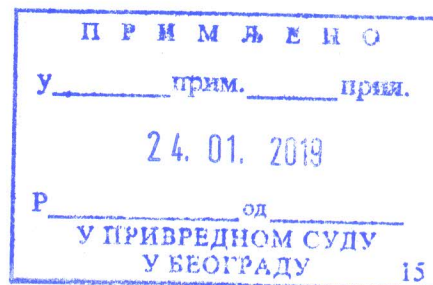

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5. Пж 1443/17
17.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Весне Тодоровић председника већа, судије Ђорђа Јовановића и судије Љиљане Миловановић, чланова већа, у парници тужиоца „ADDIKO BANK“ а.д. Београд, Булевар Михајла Пупина бр. 6, чији је пуномоћник Владимир Огњеновић, адвокат из Београда, ул. Ђорђа Станојевића бр. 9а/45, против туженог „ДОК“ д.о.о. Обреновац у стечају, ул. Индустијска бр.10, ради утврђења, вредност предмета спора 2.570.785,75 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 46 П 5329/16 од 22.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 17.01.2019. године, донео је следећу :

ПРЕСУДУ

I ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду 46 П 5329/16 од 22.12.2016. године и **ПРЕСУЂУЈЕ** :

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев којим је тужилац „ADDIKO BANK“ а.д. Београд тражио да му се утврди као основано потраживање према туженом „ДОК“ д.о.о. Обреновац у стечају, по основу Уговора о краткорочном кредиту са субвенционисаном каматном стопом бр. Л 933/09 од 15.05.2009. године у укупном износу од 2.570.785,75 динара.

Свака странка сноси своје трошкове поступка.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 80.308,00 динара у року од 8 дана од дана достављања писменог отправака ове пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 46. П 5329/16 од 22.12.2016. године у ставу I изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено као основано потраживање тужиоца према туженом по основу Уговора о краткорочном кредиту са субвенционисаном каматном стопом бр. Л 933/09 од 15.05.2009. године, у укупном износу од 2.570.785,75 динара. Ставом II изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 195.116,00 динара.

Тужени побија првостепену пресуду због погрешне примене материјалног права и истиче да је планом реорганизације предвиђен отпуст дуга у износу од 29% и то у конкретном случају износи 2.570.785,75 динара за колико је тужиоцу и оспорено

потраживање. Предложио је другостепеном суду да жалбу усвоји и укине првостепену пресуду или да исту преиначи.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 386. и члана 479. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог основана.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1 до 3, 5, 7 и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 386. став 3. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у пословном односу по основу Уговора о краткорочном кредиту са субвенционисаном каматном стопом бр. Л 933/09 од 15.05.2009. године, по којем је тужилац одобрио туженом кредит у износу од 50.000,00 евра у динарској противвредности, а затим тај износ и пренео туженом. Решењем Привредног суда у Београду 2 Ст 108/14 од 07.06.2016. године, отворен је стечајни поступак над туженим због непоступања туженог по усвојеном Плану реорганизације, који је између осталог предвидео отпуст дуга повериоца од 29,5%. Поступајући по позиву из овог решења, тужилац је као стечајни поверилац пријавио потраживање у укупном износу од 8.206.882,35 динара и то износ од 7.605.902,35 динара по основу потраживања по Уговору о краткорочном кредиту као и износ од 600.980,00 динара на име трошкова стечајног поступка. Тужени је оспорио потраживање тужиоца у износу од 2.570.785,75 динара наводећи да је тужилац сходно усвојеном Планом реорганизације извршио отпуст дуга у износу од 2.570.785,75 динара, што чини 29.5% укупног потраживања по кредиту, због чега на овај износ тужилац нема право. Тужилац није спорио постојање плана реорганизације и да је једна од мера предвиђала отпуст дела потраживања, али је истицао да је план престао да важи због непоступања туженог по истом, због чега је тужени у обавези и за износ од 2.570.785,75 динара.

На утврђено чињенично стање, погрешно је првостепени суд применио материјално право када је тужбени захтев усвојио.

Према члану 167. став 1. Закона о стечају, по доношењу решења о потврђивању усвојеног плана реорганизације, сва потраживања и права поверилаца и других лица и обавезе стечајних дужника одређене планом реорганизације уређују се искључиво према условима из плана реорганизације. Усвојени план реорганизације је извршна исправа и сматра се новим уговором за измирење потраживања која су њему наведена.

Одредбом члана 11. став 2. Закона о стечају, као стечајни разлог предвиђено је непоступање по усвојеном плану реорганизације и ако је план реорганизације издејствован на преваран или незаконит начин. У овом случају стечај је покренут због непоступања по усвојеном плану реорганизације.

Одредбом члана 173. став 1. тачка 2. Закона о стечају је прописано да повериоци обухваћени усвојеним планом, као и повериоци чија су потраживања настала пре усвајања плана, а нису обухваћени планом, могу поднети предлог за покретање стечајног поступка и у случају да стечајни дужник не поступа по плану или поступа супротно плану реорганизације ако се тиме битно угрожава спровођење плана реорганизације.

Како је усвојени план реорганизације извршна исправа и сматра се новим уговором за измирење потраживања која су у њему наведена, то повериоци обухваћени неизвршеним планом реорганизације у новом стечајном поступку који је отворен због непоступања по усвојеном плану реорганизације, имају обавезу да своја потраживања у новом стечајном поступку пријаве на начин прописан чланом 111. Закона о стечају. У ситуацији када је нов стечајни поступак отворен јер потраживања нису исплаћена у роковима предвиђеним планом, повериоци могу пријавити своја потраживања, али

само она која су била предвиђена за намирење усвојеним планом реорганизације као извршном исправом. Како је планом реорганизације предвиђен отпуст дуга у висини од 29,5% и како је сходно томе тужилац отпустио дуг од 2.570.785,75 динара, то није било места усвајању тужбеног захтева и утврђивању потраживања за овај износ. Неспорно је да стечајни дужник није поступао по плану, због чега је отворен стечај, међутим сходно већ цитираним одредбама члана 167. и 173. Закона о стечају, усвојени план реорганизације и даље представља нови уговор за измиривање потраживања, а повериоци могу пријавити потраживање која су била предвиђена за намирење усвојеним планом реорганизације.

Преиначена је одлука о трошковима поступка. Тужени је успео у спору, али како трошкове није тражио то је сходно члану 153. став. 1. и 2. Закона о парничном поступку, одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Из наведених разлога, применом члана 394. тач. 4 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу I изреке.

Тужени је успео са жалбом па су му сходно члану 165. став 2. Закона о парничном поступку у вези члана 153. ст.1. истог закона, признати трошкови за таксу на жалбу, које је опредељено тражио у износу од 80.308,00 динара.

ВТ/ГМ/ЦМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Весна Годоровић, с.р.

Тачност отправака оверава:

